Fialovo panoptikum lží pravdu neodpouští

Na začátek mého příběhu připomenu paralelu, že ve stejné budově jako ve čtvrtek 29.5.2025 odsoudili paní učitelku Bednářovou, tak koncem ledna 2025 odsoudili i mě. Tak jsem si šel teď před budovu soudu zavzpomínat na fiasko spravedlnosti v lednu 2025 mnou prožité v této soudní budově, a to s transparentem „STOP POLITICKÝM PROCESŮM = STOP FIALOVĚ VLÁDĚ“. I já jsem svůj proces považoval za politický a na Obvodním soudu na Praze 4 i na Městském soudu v Praze jsem touto větou začal svoji obranou řeč.

Pohnutky soudu k vydání obou odsuzujících rozsudků u mě i u paní Bednářové byly stejné, to jest, vyslat signál pro všechny potenciální následníky: u paní Bednářové, aby si někdo znovu nedovolil ve škole říkat něco jiného, než říká ČT; a u mě, aby v sobě už nikdo nenašel tu troufalost, kritizovat korupci, pokud ta sahá do vládních stran.

Další podobnosti mezi našimi dvěma případy posuzovat nemohu, poněvadž jsem nebyl v soudní místnosti, kde soudili paní Bednářovu, ale stál jsem s již zmíněným transparentem před soudní budovou. Nabídnu tu však jiné srovnání, a to ze dvou mých případů, kde se řešily dvě podobné kauzy, avšak s odlišným přístupem. V obou případech se jednalo o tvrzení proti tvrzení, kdy jedna strana musela lhát, a i když situace byly poněkud odlišné, tak v obou případech, světe div se, jsem za lháře byl označen já. A víte proč? Protože v obou případech proti mně stála „Pomáhat a chránit“ vyztužená o nečestné státní zástupce.

Uveřejnil jsem tu nedávno článek, kde jsem popsal mé odsouzení za mně neprokázaný kriminální čin spojený s projektem Adularya, kdy se u soudní stolice střetly dva názory, které si protiřečily a nebylo možno, a ani zájem, zjistit pravdu. A poněvadž jsem se již setkal s podobnou situací pár let zpět, tak si dovolím zde srovnat, jak policie a státní zastupitelství postupovali v každé jednotlivé kauze.

Ing. Miroslav Kelnar: Zlo triumfovalo, spravedlnost zaplakala – Národní demokracie

Oba případy se týkaly mě, kdy jednou jsem byl já jako postižená osoba, a ve druhém případě jsem to měl být údajně já, co měl někomu způsobit křivdu, a jak jsem řekl, za oběma případy bylo podvodné lhaní.

Nejprve tu ztratím pár slov k případu, kdy jsem měl být já viníkem, a kdy jsem byl souzen a již pravomocně odsouzen na rok podmínky s odkladem na 15 měsíců, přičemž se soud ani nesnažil dopátrat pravdy, stačilo mu jen, že byly dvě tvrzení od dvou osob proti jednomu mému tvrzení. A u soudu vůbec nechtěli připustit, že pravdu mohu říkat já, oni totiž vůbec nechtěli znát u soudu pravdu. Jedná se o ten můj případ elektrárny Adularya, který jsem tu nedávno popisoval, ale pro pořádek tu zopakuji jeho hlavní kontury.

Podstatou kauzy elektrárny Adularya bylo to, že po uvedení do provozu prvního bloku elektrárny Adularya v Turecku v závěru roku 2015 bylo zjištěno, že první kotel dodaný rakouskou firmou Andritz nepracoval správně. Rakouská firma jako první podezřelý ze způsobení tohoto problému se od začátku snažila od sebe odvrátit pozornost a naváděla podezření na údajné špatné složení uhlí jako viníka nastalých problémů. Vedení českého generálního dodavatele převzalo bez jakéhokoliv důkazu argument této rakouské firmy, i když byl stále rok do vypršení bankovních záruk za správnou funkčnost kotle a dalo se pohodlně za ten rok zjistit, co je skutečným problémem, který způsobuje nestandardní činnosti kotle. Přes tuto možnost se ale nikdo od generálního dodavatele nezabýval tím, aby si argument rakouské firmy ověřil. Čeští a slovenští odborníci, kteří pracovali na stavbě při uvádění kotle do provozu, ti okamžitě po spuštění kotle č. 1 prohlásili, že kotel je špatně navržený. A já jsem psal na nejvyšší vedení generálního dodavatele dopisy, kde jsem argumentoval názorem našich odborníků, kteří ten kotel uváděli do provozu. Přesto se nikdo z firmy generálního dodavatele nepokusil toto tvrzení rakouské firmy prověřit za celý jeden rok, kdy ještě platila povinnost rakouského dodavatele kotle, ty kotle po sobě opravit.

Vůbec ale nebylo nutno si ověřovat, kde ten problém leží a stačilo jen napsat reklamaci na dodavatele. Nic z toho nikdo neudělal a já jsem přesvědčen, že se nic neudělalo, protože někdo z vedení generálního dodavatele byl zainteresovaný na tom, aby se rakouská firma dostala ven z tohoto problému. Nakonec ta expertní zpráva, která byla objednána až poté, co vyšla rakouská firma ze záruk, tak ta prokázala, že uhlí je v pořádku, a jen ten kotel že je špatně navržen. Tedy tato zpráva potvrdila přesně to, co říkali již původně ti naši odborníci od kotle a já psal na nejvyšší vedení generálního dodavatele ještě v době platnosti záruk rakouského dodavatele kotlů.

Na podezřelé okolnosti, které provázely tento případ, jsem podal tři trestní oznámení, které však nikdo na policii nevyšetřoval a kauzu po roce a půl nevyšetřování na policii odložili. Snažil jsem se o to, aby se případ znovu začal vyšetřovat a snažím se o to dodnes, ale bezvýsledně. Má snaha se totiž kříží s příliš vysokými zájmy v politické rovině, ten případ zamést pod koberec. Snažil jsem se o znovuobnovení vyšetřování tak intenzívně, až jsem si nakonec vykoledoval pro sebe vykonstruované trestní oznámení od Vrchního státního zastupitelství Praha, aby mi konečně zavřeli tu mojí nevymáchanou hu….

Iniciačním bodem pro vznik mého trestního stíhání bylo, když si jeden svědek u případu Adularya v mé přítomnosti stěžoval, že po něm chtěl vyšetřovatel v roce 2020, aby mu potvrdil do výslechového protokolu názor, že problém v činnost kotle pochází od špatného uhlí. Vyšetřovatel chtěl tedy po svědkovi přesně to, čím se bránila ta rakouská firma 4 roky zpátky, a kdy tuto výmluvu rakouské firmy již vyloučila ta expertní zpráva. Jednalo se tedy ze strany vyšetřovatele o snahu manipulovat s vyšetřováním.

Já jsem o této snaze manipulovat s vyšetřováním, informoval dozorujícího státního zástupce s tím, že jsem mu chtěl jen vysvětlit, že není divu, že se za ta léta nic na případu nezjistilo, když se vyšetřuje tímto stylem. Dozorující státní zástupce mi předtím několikrát tvrdil, že prověřil vyšetřování na policii, a že je vše v pořádku. Nechtěl jsem tomu vyšetřovateli dělat žádné problémy, jen jsem chtěl, abychom si nalili s dozorujícím státním zástupcem na rozloučenou čistého vína, jak se zacházelo na policii s tímto případem se škodou 14 miliard korun, kde se za několik let vyšetřování neodhalilo vůbec nic. Ten případ se měl totiž v době, kdy já jsem psal ten svůj dopis na rozloučenou na dozorujícího státního zástupce, již předávat k vyšetřování na policii v Ostravě a dozor měl být nadále vykonáván na Vrchním státním zastupitelství v Olomouci.

Když se k mému překvapení dozorující státní zástupce zeptal, o koho se jedná, koho měl vyšetřovatel přemlouvat, sdělil jsem mu písemně, že mu jméno toho člověka řeknu, až mi on slíbí, že za tím člověkem soukromě zajde a zeptá se ho mezi 4 očima na tuto „podivnou“ žádost vyšetřovatele, že si nejsem jist, že mu dotyčná osoba potvrdí to samé, co řekla mě. Samozřejmě že jsem předpokládal, že se ten dotyčný svědek bude zajímat stejně jako já o to, co s touto informací chce dále dozorující státní zástupce dělat, protože bylo pochopitelné, že se nebude nikomu chtít jít do žádných otevřených sporů s vyšetřovatelem.

Dozorující státní zástupce z Vrchního státního zastupitelství se však už dále nehodlal bavit ani se mnou a ani s onou osobou, která byla nabádána k prohlášení něčeho, co si nemyslí, a věc posunul přímo na GIBS. Na GIBS mi naznačili, že věc hodlají odložit, a tak jsem jim sdělil to, co bylo řečeno tím dotyčným svědkem mně. Pochopil jsem i to, že tam svědek popřel, že ho o tuto „službu“ vyšetřovatel požádal. GIBS záležitost odložila, ale neodložil ji dozorující státní zástupce a podal na mě trestní oznámení za křivé obvinění. Dozorující státní zástupce sepsal na mě obvinění, kde uvedl, že jsem prý vědomě a se zlým úmyslem vystavil vyšetřovatele stresu z vyšetřování na GIBS, a že jsem ho chtěl vyhodit ze zaměstnání a rozvést s manželkou atd. Jenže na GIBS ten případ dal dozorující státní zástupce a nikoliv já, tak jestli někdo vystavil stresu vyšetřovatele z odpovídání na otázky na GIBS, tak to byl dozorující státní zástupce a nikoliv já. Neměl jsem nikdy v plánu ten případ dát oficiálně k řešení někam na vyšší policejní orgán.

Pokud by ale někdo měl pocit, že ten případ na GIBS dal dozorující státní zástupce ve snaze dosáhnout nějaké té nápravy ve vyšetřování, tak to je vedle jako jedle. Ten samý dozorující státní zástupce se díval několik let na to, jak se případ nevyšetřuje, i když jsem si na nevyšetřování případu Adularya několikrát na dozorujícího státního zástupce stěžoval a on vždy prohlásil, že je vše v pořádku.

U soudu, kam poslal ten případ dozorující státní zástupce z Vrchního státního zastupitelství Praha, pak vyšetřovatel prohlásil, že o nic takového svědka nepožádal a svědek prohlásil, že ho o to vyšetřovatel taktéž nepožádal, a že svědek mi nikdy nic takového nesdělil. Tady došlo k té skutečné zbabělé lži těch mým pozdějších protivníků u soudu.

Takže proběhly dva rozhovory mezi 4 očima, nikdo nemohl říci, která strana má pravdu, zkrátka nesmyslný případ od samého začátku, který ten policista z Prahy 4, co ten případ proti mně na přání dozorujícího státního zástupce z Vrchního státního zastupitelství vyšetřoval, dvakrát logicky odložil. Až potřetí byl případ na přání Vrchního státního zastupitelství poslán na soud. U paní učitelky Bednářové taktéž až napotřetí se podařilo na ni uvalit ten "žádaný" trest.

Na Obvodním soudu na Praze 4 proběhlo řízení mající i nějaké ty znaky soudního procesu, kde však přesto bylo cítit, že úkolem je mě odsoudit, ale soudce se alespoň tvářil tak, jako by hledal spravedlnost.

Na Městském soudu Praha se pak případ zvrhnul už jen v připravenou komedii. Při mém projevu mě neustále předsedkyně senátu okřikovala, že to, co říkám, že se týká případu Adularye, že to sem nepatří, že se tu jen posuzuje můj trestný čin křivého nařčení. Svědky, které jsem požádal předvolat na soud, tak na Městský soud nepozvali, dokumenty, které jsem žádal k soudu předložit, tak o ně soud nepožádal. Podal jsem také návrh na vyšetření nás tří na detektoru lži, a to také soud zamítl, jako k mému trestnému činu nepatřičné.

Takže, pravda se na soudu zjišťovat neměla, to bylo pro mé obvinění nepatřičné, a když jsem na soudu zmínil, že jsem přece neměl žádný motiv, abych si toto tvrzení od svědka vymyslel, kdyby nebylo pravdivé, to bylo také soudem shledané jako nepatřičné k předmětu mého tzv. křivého obvinění. Jak předsedkyně senátu několikrát zopakovala, předmětem soudu bylo řešit jen ten můj kriminální čin křivého nařčení, to je, měla se řešit jedna věta v mém 8 stránkovém dopise, kdy nepravdivost této věty mi "dokázali" jen tím, že další dva účastníci řízení tvrdili opak. Prokázání mého kriminálního činu bylo podloženo jen tvrzením dvou oponentů a žádný jiný podpůrný důkaz proti mně státní zastupitelství nemělo.

A nyní můj druhý případ pro srovnání. Myslím, že jsem tu před pár roky již o této kauze na tomto portále psal. V srpnu 2020 jsem se zúčastnil na proti-běloruské demonstraci v Praze organizované Piráty z Prahy 6, která měla vznosný název „Protest proti brutálnímu zásahu Lukašenkovi policie proti nenásilným demonstrantům“.

Do průvodu jsem si vzal transparent, ***AT´ ŽIJE LUKAŠENKO, UKAŽ CIA TVRDOU PĚST*“**. Nejdříve mě v průvodu napadl zezadu jeden Bělorus, a ten když ode mne po útoku odstoupil, tak mě zase bez důvodu napadl český policista, který mě zezadu uchopil loktem pod krk a dovláčel mě ke sloupu podloubí na vstupu na Malostranské náměstí, kde na mě svojí váhou nalehl a začal mi tlačit loktem moji krční tepnu proti sloupu podloubí. Jako výsledek této akce českého policisty se mi objevil po několika dnech na krku cca 10 cm velký modrý hematom a tak jsem podal stížnost na policii na brutální zásah jejich příslušníka proti mé osobě. Když jsem pak viděl liknavý přístup na policii k této mojí stížností, tak jsem napsal ještě trestní oznámení na onoho policistu, a to jsem podal na obvodní státní zastupitelství v Praze v místě mého bydliště.

Případ byl uzavřen na obou těchto institucích stejně, přestože jsou na Malostranském náměstí policejní kamery, tak přesně v ty minuty a vteřiny, kdy jsem byl napaden nejdříve tím Bělorusem a poté tím českým policistou, tak přesně na tu dobu byly, světe div se, všechny kamery na onom místě mimo záběr. Až mě ten policista pustil ze sevření, tak se všechny kamery zase vrátily do záběru, logické ne?

A nyní pozor, 7 policistů do policejního protokolu svědčilo, že byli na místě údajného incidentu, a že se mě ten dotyčný policista ani nedotknul. V odpovědi na moje trestní oznámení bylo přímo řečeno, že jsem si toto napadení policistou vymyslel a hematom, že jsem si na krku vytvořil sám.

Co měly společného oba tyto případy, ve kterých jsem byl nazván lhářem? Že v obou případech postrádaly obě verze tvrzení policie nějaký můj motiv. V prvním případě to byla zcela evidentní nelogičnost tvrzení policie, že někdo jde na demonstraci, a tam si opíše číslo z nějaké uniformy policisty, pak přijde domů a vytvoří si na krku 10 cm hematom a jde na toho policisty podat trestní oznámení, že ho napadl. To bych přece musel být blázen, abych takto jednal.

To jediné, co mi pořád vrtá v hlavě, je, proč když tenkrát měl ten policista z Prahy 6, co mě napadl, protokoly podepsané od 7 policistů, že se mě on ani nedotknul, proč proti mně již tenkrát nerozjeli na státním zastupitelství pro Prahu 1 to samé, co pak v případu Adularya proti mně rozjeli dozorující státní zástupce z Vrchního státního zastupitelství v Praze společně s vyšetřovatelem, to je neotevřeli proti mně soudní proces za křivé obvinění? V tomto případ mého škrcení policistou jsem podal skutečné trestní oznámení na onoho policistu. V kauze Adularya to byla jen jediná věta, kterou dozorující státní zástupce vyjmul z mého 8 - stránkového rozlučkového dopisu, kdy tu moji jednu větu nazval trestním oznámením a zajistil mi za to rok podmínku s odkladem na 15 měsíců.

Jako paradox určitě zní, že když jsem podal tři trestní oznámení, na která jsem napsal „TRESTNÍ OZNÁMENÍ“, tak na těch podáních se nevyšetřovalo vůbec nic, a jedna věta vytažená z mého obyčejného dopisu na rozloučenou s dozorujícím státním zástupcem, pak rozjela tříleté vyšetřování. Tento případ mého tzv. křivého nařčení se vyšetřoval na policii dvakrát déle, než se vyšetřoval případ zkolabování projektu elektrárny Adularya se škodou 14 miliard korun. Tam byl případ po roce a půl policií odložen. Napadá mě jen jedno přirovnání „Když chceš psa bíti, tak si hůl vždy najdeš“.

V případě elektrárny Adularya k tomu, aby mě obvinili, stačilo prohlášení dvou lidí, a v tom případě mého napadení policistou měli prohlášení 7 lidí, kteří mě nazvali lhářem, a přesto to proti mně u soudu tehdy nespustili. Kdyby bývali proti mně tenkrát 4,5 roků zpět rozjeli soudní proces kolem toho mého křivého obvinění za napadení policistou na Malostranském náměstí, tak už jsem měl ve svém trestním rejstříku škraloup, a už mě teď mohli jako recidivistu poslat za katr.

Tak takový je to prosím „materiál“, se kterým musíte počítat, že se potkáte, pokud se stanete předmětem vyšetřování, obvinění a nebo procesu u soudu. Jen jeden velký otazník mi zůstává v hlavě, pracuje tam na těchto třech institucích: na policii – na státním zastupitelství – na soudu někdo, kdo má nějaké svědomí? A představte si, že existuje, je to ten vyšetřovatel na Praze 4, co ten můj případ křivého obvinění 2 x odložil jako nesmyslný, i když musel vědět, jak moc stojí Vrchní státní zastupitelství v Praze o to, abych dostal po papuly.

A kdyby bývala ta soudkyně Mgr. Eliška Matyášová z Obvodního soudu na Praze 6 ve věci paní učitelky Bednářové našla tolik odvahy, jako měl ten vyšetřovatel na Praze 4, tak dnes nemusela mít z ostudy kabát.

Co mají tedy ten můj soudní proces a ten soudní proces paní učitelky Bednářové společného? Že jsme oba souzeni na základě politické poptávky a oba jsme odsouzení za sdělení pravdy. Jen u mě je ten verdikt již konečný a paní Bednářová má stále naději, že u vyššího soudu potká soudce, kteří mají charakter a smyls pro čest. Mně se to nepodařilo, že JUDr. Pavle Bendo a JUDr. Moniko Křikavová.

Až tuto Fialova vládu vykopeme od koryt, prvním úkolem bude, udělat pořádek v této triádě: policie – státní zastupitelství – soudy, protože situace tam je neúnosná.

Ing. Miroslav Kelnar